

— És que, segons acord que's venia cumplint d'un quant temps ensà, cada mes pagaben als titulars lo corrent, arreglo que ja's feu perque es negaben a entregar res per lo molt que s'els debia.

— ¡I lo atrassat?

— Aixó ha quedat penjat. El mes passat pagaren a l'un i no a l'altre dels dos titulars, perque aquest, que era l'Huguet, havia embargat a l'Ajuntament una finca que tenia en hipoteca; i l'altre titular, qu'es en Trullás, encar que cobrá no volgué perjudicar els drets del seu company de professió.

— ¡I doncs com quedarà aixó?

— Es difícil d'arreglar si els apotecaris están solidaritzats.

— Doncs digues que el dia que els metjes ho fassin així...

— ¡Estariem ben posats! L'ajuntament no tindria mes remei que pagar lo que'ls deu.

— Fora més eficás aixó, Nasi, que tots els recursos.

— I encare hi ha lo de les lámines.

— Que pot demanárles tothom qui en tingui, i es document al portador.

— ¡Estem ben arreglats! I ¡visca la bona administració!

— Ja tens raó.

— I encara s'entretenen en fer amenaces de volguer espatllar i esbotzar. ¡Qui mes espatllat i esbotzat que ells mateixos!

— ¡Ja tens raó, Nasi, ja tens raó! Però sempre ho veurás així, si has de ser enmascarat ho serás d'una paiella.

Per trasllat
MARCH.

Un càs curiós

AL carrer del Vidre solia situar-s'hi, a les nits i matinades, un home cec, agenollat, els braços en creu i un platet a la mà, demanant

carifat. No deia res a ningú però la seva actitud commovia els passants i les almoines afluïen abundoses al platet, especialment a les nits crues d'hivern, en les quals impresionaba de debó veure aquell pobre home aguantant, desabrigat i immòbil, la freda temperatura.

La ronda de captaires l'havia agafat i fet refirrar algunes vegades perquè havia averiguat que tot i la desgràcia de la vista, aquell home no estava en necessitat precisa de captar pel carrer.

Però com l'ofici donava, l'home tornava al carrer del Vidre, a posar-se braços en creu. L'altra nit la ronda tornà a dir-li que se n'anés. Furiós l'home perquè li espatllaven el negoci, s'alçá d'un bot, agafà el garrot de què anava proveït, com tots els cecs, i començà a repartir garrotades a dret i a tort.

S'armà l'escàndol consegüent, s'apilotà allí molta gent, i heu's aquí que alguns dels presents observaren que el captaire no clavava garrotades de cec, sinó que les dirigia amb punteria remarcable, no perdent-se ni un cop, resultant els de la ronda contusionats.

Això feu sospitar que no era tal cec, i mogué als circumstans a posar-se al costat dels de la ronda. Costà grandíssim treball subjectar el furiós captaire, al qual fou precís portar arrossegant un tros, tanta era la resistència que oferia. I aleshores es comprovà que no era cec, sinó que tenia mes vista que un esparver, però sabia fingir tan be, que els de la ronda, malgrat ser homes pràctics en aquests afers, l'havien tingut per cec les altres vegades que l'havien detingut.

El tal captaire, que és madrileny i home perillós, serà portat per la guardia civil cap a Madrid en conducció ordinària.

* * *

Aquest pobre desgraciat, perquè ja es prou desgràcia el tenir que fingir-se cec i estar hores i hores agenollat i brassos en creu al mitg del carrer, ens recorda el procediment de molts senyors de nostra vila, que encar que no demanen